

HONZA
SLIVKA

ZOMBIE
KARNACE

ZOMBIE VARNICE

HONZA
SLIVKA

ZOMBIE VARNACE

© Honza Slívka, 2026

Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2026

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0276-0 (print)

ISBN 978-80-278-1652-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1653-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1654-5 (pdf)

Věnování

*Všem, kteří se nikdy nevzdávají bez boje.
Těm, kteří projeví snahu navzdory
nulové šanci zvítězit.
To vy táhnete tento svět kupředu.*

Nebezpečný svět

Překonal jsem sprintem posledních dvacet metrů, dělících mě od hřbitovní zdi. Můj spolubojovník, přezdívaný Bagr, tam již čekal s rukama spojenýma před sebou. U jeho levého boku klečel Tomáš s namířenou puškou, připravený krýt naši postupující jednotku. Po Bagrově pravici se zase v podřepu krčila Dominika tisknoucí své během vyčerpané tělo k chladným betonovým tvárniciím.

Při posledním kroku jsem se odrazil pravou nohou, má levačka přesně sedla do Bagrových připravených dlaní, a sotva jsem ji stihl zpevnit, už můj obrovský kamarád trhl směrem vzhůru. Bylo to jako stoupnout si na právě odpalující katapult. V tu ránu jsem jako vymrštěný balvan přeletěl třímetrovou zeď. Původně jsem se plánoval překulit přes vršek pokrytý mokrým mechem, avšak ten přerostlý troglodyt dole opět použil víc síly, než měl. Natáhl jsem tedy aspoň paži, abych mírným odrazem od betonové stříšky nahoře usměrnil svůj let. Díky tomu jsem sice přistál na nohách,

avšak dopad z takové výšky si již žádal nějakou kompenzaci vzniklého nárazu. Tudiž mě jeden parakotoul ve vysoké mokré trávě neminul. Zarytě jsem ignoroval všechno svinstvo lepící se na mou tvář i bundu. Puška zůstávala upevněná na zádech a já tasil pistoli.

Naštěstí nikde nebyla ani noha.

Mé tiché hvízdnutí směrem k nebi bylo signálem pro ostatní, stejně jako malým testem našeho okolí. Kdyby se za nějakým křovím nebo vystouplou hrobkou nacházeli nemrtví, tohle by je zaručeně vzburcovalo. Vzhledem k tomu, že jediný, kdo se objevil, byla Denisa zakončující svůj bezmotorový let ladným přistáním do podřepu, nám na hřbitově žádné nebezpečí snad nehrozilo.

Několika posunky jsem své stejně vysoké kolegyni naznačil, ať hlídá, zatímco budu ostatním pomáhat s dopadem. Neměl jsem sebe-menší problém svěřit jí svůj život. Za poslední dva roky naší izolace jsem tuhle amazonku poznal vážně dobře, byť bohužel ne tak důvěrně, jak bych si přál. Něco na ni zkoušet by totiž bylo jako žonglovat s odjištěným granátem. Jednou, při cvičném souboji, dokonce srazila pěstí i Bagra, což jsem do té doby považoval za nemožné. Vždyť to naše monstrum jednou ustálo i nechtěný zásah průzkumným dronem.

Možná ho ale tehdy s Denisou pouze rozhodil její cvičební úbor. Ta potvora dobře věděla, nakolik nás její dlouhé vypracované nohy, ploché břicho a především skvěle tvarovaná ňadra lákají. Tudíž si při tréninku oblékala výhradně těsné elastáky spolu s topem, jenž množstvím použité látky neměl daleko k podprsence.

I teď jsem se ještě naposledy ohlédl, abych mrkl na ten její výstavní zadeček, zpevněný ve střeleckém postoji. Sakra, jak jsem to mohl ty dva roky v krytu vůbec vydržet?

Jako další přeletěl hřbitovní zeď Dorian. Tenhle dvaadvacetiletý kluk byl v naší jednotce úplně nový, když před lety nemrtví povstali. Měl vlastně kliku. Kdyby totiž celý svět nešel ke všem čertům, do čtrnácti dnů bychom ho vyštíпали. Nebo možná rovnou zabili. Nikdo z nás neměl náladu babrat se s nafoukaným, nevytváleným spratkem, který si neustále potřeboval dokazovat, že je lepší než ostatní. Jestli mě v krytu stálo velké úsilí, abych nevyjel po Denise, pak neprostřelení Dorianovy hlavy považuji za heroický výkon. Kdykoliv předtím bych zvažoval naschvál uhnout a nechat ho, ať si při dopadu rozbije hubu. Jenže tady venku jsme

museli držet spolu. Ať se nám to líbilo, či ne, závisely na tom naše životy. Navíc ve světě nemrtvých by pro toho spratka byl i podvrtnutý kotník definitivním rozsudkem smrti. Takže jsem mu úslužně nastavil napnutou ruku, on ji zachytil a zbrzdil svůj pád natolik, aby mu při přistání stačilo akorát lehce pokrčít kolena. Jakmile mě pustil, bolestně jsem si promnul přetížené rameno. Taky si ten blbec mohl trochu toho pohodlí odpustit. Ještě aby mě zmrzačil.

Dominiku mi Bagr hodil mnohem přesněji a opatrněji než ostatní. Jejích padesát kilo pro něj bylo jako nic. V podstatě ji akorát přehoupl tak, aby skončila v sedě na vršku zdi. Z mého úhlu pohledu to byla chyba. Měsíc ozařoval louku i většinu hřbitova zvenčí, ale my na druhé straně tvárnice stěny jsme tonuli v temnotě. Jelikož nás tedy Dominika neviděla, netroufla si ani seskočit. Drsně jsem ji proto stáhl za nohy visící dolů. Tlumeně vykvikla, ale poslušně nadzvedla ruce, abych ji mohl chytit v podpaží. Na zem jsem ji posléze postavil zcela hladce. „O tom tvým křiku už byla řeč. Nebo snad ne?“ zašeptal jsem výhružně a ona se bleskově klidila z mého dosahu.

Dominika byla celkem ucházející kus mladého masa. Kdyby pro nás všechny nepředsta-

vovala tabu, ohnul bych ji v krytu nejspíš už během prvních čtrnácti dní. Možná měla trochu tuctový obličej, zbytečně ostrý nos a větší čelo, ale pořád během posledních dvou let symbolizovala jediný civilní sexuální objekt v dohledu. Obzvláště ty hebké kaštanové vlasy dokázaly být inspirativní. Věřím, že za dlouhých nocí na ni mysleli všichni.

Já v představách dával přednost raději Denise. Samozřejmě přitom bylo třeba dbát jisté opatrnosti. Nic z toho se mi přes den nesmělo odrazit ve tváři. U téhle vražedné blondýnky mohly můj život ohrozit i obyčejné provinilé pohledy. Pořád ovšem lepší než Dominika, jež zůstávala pro všechny naprosto nedostupná, i kdyby snad sama měla zájem. Představovala totiž jedinou naději na naše přežití a zároveň byla také jakýmsi živoucím prokletím. Nafrněná, rozmazlená holka, vědomá si vlastní důležitosti. Co může být horšího? Být po dva roky zavřený v izolaci s někým takovým, to může být hotové peklo.

Nemohl jsem uvěřit vlastním očím, když jí náš desátník dal při odchodu z krytu pistoli. Na mé protesty přitom nebral zřetel. O to větší zadostiučinění jsem cítil, když jí hned následující den, v zájmu bezpečnosti nás všech, musel zbraň zase odebrat. Motivoval ho incident, kdy

ta blbka v jedné vypjaté chvíli střílela na špatnou stranu, a místo aby nám kryla záda, zabránila celé jednotce v ústupu.

Desátník Luděk při přeskakování zdi včas zachytil její vršek. Na druhou stranu posléze sklouzl docela hladce a mé podepření v bocích ani nepotřeboval. Náš velitel měl něco přes čtyřicet, ale svou kondicí strčil hravě do kapsy i mnohem mladší chlapy. Rozhodně však ne Daniela, jemuž kvapem táhlo na pátý křížek života. Před apokalypsou se pomalu chystal na odchod z armády. Dokonce měl i dohodnuté místo u nějaké prestižní agentury provozující ochranu celebrit. Nikdo z nás to nechápal. Ten chlap byl jako ocelová struna. Rychlý, silný, chytrý a pohotový. V bunkru mi jednou důvěrně svěřil, že chtěl odejít právě kvůli našemu bezpečí. Prý už nebyl tak dobrý jako dřív. Důrazně jsem mu tehdy vysvětlil, jak idiotský tenhle názor podle mě je. Pořád byl ještě lepší než většina z nás. Já s ním například nemohl ve svých pětatřiceti soupeřit v ničem kromě střelby.

Tomáš s Václavem byli téměř jako bratři. Oba pětadvacetiletí muži disponovali podobnou výškou, váhou i postavou. Tihle šprýmaři chránili

v krytu naše duševní zdraví po velmi dlouhou dobu. I v těch nejtěžších chvílích přišli pokaždé s nějakým odlehčením.

Těsně po nich přeskočil zeď Ota. Nevýrazný třicetiletý samotář, který se cítil nejlépe trochu stranou od kolektivu.

Zdeněk s Karlem, vojáci přibližně mého věku, znali jeden druhého od dětství. Po celou dobu v armádě nepřestávali snít o založení vlastní firmy. Akorát si za ty dlouhé roky stále nedokázali vybrat, jakým směrem by měla být zaměřená. Obor jejich podnikání byl každý týden jiný. Vždy mě tím dokázali spolehlivě pobavit.

Bagr ničí pomoc s přeledením zdi nepotřeboval. Měl víc síly v jednom prstu než já v celé ruce. Nemluvě o tom, že těch jeho sto třicet kilo svalů by nahoru nikdo nevytáhl a při dopadu nám s největší pravděpodobností hrozilo rozdrčení. Naštěstí byl při své hřmotné postavě i nečekaně pružný. Jeho sesmeknutí po betonové zdi bylo dokonce plynulejší než to desátníkově.

Konečně jsme mohli vyrazit dál. Celé zdolávání zdi nám zabralo sotva minutu a nezpůsobili jsme při něm žádný hlasitější hluk. I tak mohlo občasné zafunění nebo zadunění přistávajících bot přilákat nechtěný zájem. O to větší pozor jsme tedy dávali. Šel jsem ze zvyku v čele, doprovázen Denisou, držící se o dva

kroky nazpět. Díky jejímu krytí jsem si mohl dovolit občas bezstarostně otočit hlavu a zkontrolovat také vzrostlé keře či malé hrobky, jež jsme zrovna míjeli. Bylo to téměř zbytečné. Zombie se nikdy neskrývají a ani na svou kořist neumějí číhat. Jenže člověk nikdy neví. Byli jsme venku teprve tři dny a nikdo z nás o nich ani zdaleka nevěděl všechno.

Dával jsem dobrý pozor, abych náhodou nestoupl na žádný hrob. Stále mě v hlavě strašily záběry novinářských kamer z doby, kdy ještě fungovala televize.

Tenkrát na začátku, první dva dny v krytu, jsme se od ní nedokázali vůbec odlepit. Vidět jiné jednotky bojovat v ulicích měst a na vesnicích pro nás bylo příšerně demoralizující. Toužili jsme vyjít ven a podpořit je. Avšak Praha v té době již padla, a navíc jsme nezaznamenali snad jediné místo, na kterém by vojáci dlouhodobě vítězili. Dokonce i čerstvě zřízené obranné postavení u Plzně nám kamery ukázaly až ve chvíli, kdy došlo k průlomům nepřátel a nemrtví se valili ulicemi.

Hned v následující reportáži pak jeden odvážný kameraman vzal televizní diváky na

velký hřbitov, kde osamocená jednotka vojáků likvidovala čerstvě oživé mrtvoly. Ty obludy ve svých potrhaných hadrech lezly z hrobů jako nějaký přerostlí červi a nikdo nevěděl, kde se vynoří další. Vojáci čelící jejich náporu byli dobře sešraní. Stříleli zombie do hlav a tahali je na velkou vatru, kde okamžitě docházelo k jejich trvalé kremaci.

Všechno celkem klapalo, dokud jednoho z nich nezachytila ruka trčící z hlíny. Než se z jejího sevření vyprostil, byla nahoře už i ohnilá hlava, kterážto bez váhání prokousla dotyčnému chudákovi nohavici v oblasti lýtka. Pořád mám před očima ten pohled, jak vojákův velitel zvedá pušku a střílí raněného mezi oči. V té době už platily ohledně šíření viru jasné rozkazy. Těsně poté zasáhl důstojník i hlavu nemrtvého, avšak současně přestal hlídat bránu za svými zády.

Na hřbitov vtrhla tlupa nedávno proměněných lidí a vojáky smetla jako přílivová vlna. Kamera přítomného novináře se posléze překloupila na bok, kde celkem zdařile zachytila i konec svého majitele. To, jak po prokousnutí hrdla vychrlil z úst záplavu krve přímo do objektivu, také nikdy nezapomenu.

Proto byl vstup na hroby pro všechny nepřijatelný. Přestože po dvou letech od vypuknutí

zombie-apokalypsy by se v nich už žádné funkční mrtvoly, doufejme, skrývat neměly.

Kličkovali jsme mezi pomníky a dávali pozor na šterkem vysypané uličky. Kamínky byly na většině míst prorostlé hustým plevelem, ale i tak mohly způsobit nechtěný hluk. O střepích, popadaných lucernách či silnostěnných vázách ani nemluvě. Většina hrobů vypadala netknutě a ty, jejichž majitelé se kdysi vyhrabali na povrch, byly už dávno zarostlé trávou.

Bránu ze hřbitova jsem objevil poměrně rychle. Přesně podle očekávání vedla směrem do vesnice a jedno její křídlo bylo napůl vyvrácené. Prolézt skrz, tak abychom tím rezavým, jistě i pěkně skřípajícím železem moc nevíklali, vypadalo na pěkný záhul. Naštěstí, nebo spíš bohužel, nás tento úkol již nadále trápit nemusel.

Do druhého křídla vrat se totiž právě zapřela nahá, odhadem tak dvacetiletá dívka, obdařená vyvinutým hrudníkem a bělostnými zuby, vyceněnými v hladovém výrazu. Uviděla mě ve stejnou chvíli jako já ji, přičemž to jediné mrknutí zombici bohatě stačilo, aby okamžitě zešílela hlady. Brána se s příšerně hlasitým skřípěním otevřela, zacinkala o druhé křídlo,

visící zešikma, a ještě udeřila o kámen, sloužící dříve jako jakýsi doraz. To už ale nahá dívka sprintovala přímo proti mně, ignorujíc přitom všechno ostatní.

Tasil jsem pistoli, zkontroloval, jestli je zapnutý elektronický tlumič, ale spoušť jsem stiskl, až když byla nemrtvá necelých pět metrů daleko. Ono trefit střed hlavy běžícího člověka není tak jednoduché jako poslat mu jednu do trupu. Nicméně u nemrtvých nemá cenu střílet kamkoliv jinam. Nezastaví je ani srdce rozervané přesným zásahem. Navíc by rozstřílená hrud' u takové kočky byla docela na škodu. *Ta prsa měla vážně výstavní*, přiznal jsem sám sobě při pohledu více zblízka. Navzdory bujněmu ochlupení a vrstvě zaschlé špíny jsem takovou krasavici už vážně dlouho neviděl.

„Copak, Jirko? Máme tě s ní nechat chvílku o samotě?“ rýpla si do mě Denisa, přistupující právě k mrtvole z druhé strany.

Sakra, asi jsem jí na ty kozy čuměl moc dlouho! Pro jistotu jsem prudce otočil hlavu k blízké bráně, aby kamarádka při odpovědi nepostrehla lež v mých očích. „Jenom kontroluju, jestli jí jedna díra v hlavě bude stačit. Nerad bych pak měl tu mrchu v zádech jako toho tvýho zmetka ze včerejška. Kdybys potřebovala nějaký lekce ve střelbě, klidně si řekni.“

Štíhlá žena sebevědomě pohodila blond vlasy, okudlanými na mikádo, načež mě obdařila širokým vědoucím úsměvem. Má klička nezabrala.

„Jenom se nedělej, ty zvrhlíku. Mně to můžeš přiznat. Chtěl by sis na ty její dudy šáhnout? No tak směle do toho. Ostatní určitě počkaj, než si ho vyhoníš,“ šeptala na můj vkus až moc hlasitě a ostatní už byli poměrně blízko. Naštěstí mě před blondýnčinými dalšími poznámkami zachránil Luděk.

„Kurva, co se tu vykecáváte?! Ted' už sem tutově mířej všichni zombíci z okolí! Koukejte mazat!“

Zvláštní, jak ten chlap dokáže něco křičet i šeptem, zauvažoval jsem a bleskově nadřízeneho poslechl. Netečně jsem přehlížel Denisy posměšné úšklebky.

„A šetřete, kurva, municí!“ Dostihlo mě ještě další agresivní zašeptání. Luděk myslel vždycky na všechno. Nejvíc mě ale štvalo, když měl pravdu. Naše zásoby střeliva se za poslední tři dny kvapem ztenčily. Tu prcinu na hřbitově jsem mohl vyřídít i jinak.

Cesta do vesnice vedla mírně z kopce a další nemrtvý se nám po ní už řítíl vstříc.

„Já srážím, ty bodáš,“ kývl jsem své, již opět smrtelně vážné, spolubojovníci a uklidil pistoli do pouzdra. Byli jsme dobře sešraní. Vysoký černochoch, navlečený v cárech plátěných kalhot, držících na svém místě jen díky kvalitnímu pásku, se dostal na nějaké tři kroky od nás, když jsem ho zastavil přesným skokem po jeho nohách. Takhle směrem z kopce to šlo téměř samo.

Přistál jsem na boku, zachytil obě končetiny náraz, navalil se ramenem proti jeho kolennům a zapáčil. Normální člověk by při takové náhlé ztrátě rovnováhy aspoň zmateně zamával rukama ve vzduchu nebo by je dal pod sebe ve snaze zmírnit pád. Jenže nemrtví nemají pud sebezáchovy, a než zareagují na zmatečnou situaci, trvá jim to. Prostě jdou po kořisti, nehledě na to, co se děje s nimi či kolem nich.

Černochoch sebou praštil o asfalt jako špatně opřené prkno. Okamžik nato už si ovšem rychle sedal, aby po mně mohl natáhnout ruce. K jeho smůle už vedle něj stála v tu chvíli Denisa a zarážila mu svůj kvalitní vojenský nůž do temene. Musela pořádně zabrat, aby široká čepel prorazila kost, ale to jí nedělalo problém. Průnik chladné zbraně mozkem zastavila až samotná rukojeť. Blondýnka ještě pro jistotu zakroutila ostrím co nejvíc do stran, než ho trhnu-

tím vyškubla ven. Tenhle zombík už určitě nedokáže znovu povstat.

Než Denisa stihla všechno svinstvo z nože otřít o kalhoty nemrtvého a já vstát ze země, prohnal se kolem nás Bagr s Václavem i jeho věrným stínem Tomášem v těsném závěsu. Trojice spěchala vyřídit další dva zombie, které jsem předtím nějak nezaregistroval. Ten bližší byl pouhých pět metrů daleko. Vzadu za námi dvakrát sykl tlumič a nahá Asiatka, sprintující podél hřbitovní zdi, se rozplácla o zem. Desátník vrhl káravý pohled na Karla se Zdeňkem, hlídajícím naše záda. Jeho výraz jasně říkal, že tu malou holku mohli stejně snadno vyřídit i bez střelby.

Raději jsem opět upřel pozornost dopředu, připravený znovu tasenou pistolí podpořit bojující trojici, nebude-li zbytí. Naštěstí mou pomoc vůbec nepotřebovali. Bagr včera cestou sebral v jednom domě kladivo na delší násadě, jež v jeho silných pažích představovalo dokonalý vytloukač mozků. Prvnímu nemrtvému ho ještě v běhu zasekl zobanem shora do lebky, zatáhl k sobě a strhl tak vysokého chlapíka pod vlastní nohy. Kdyby ta rána zombíka přece jen nevyřídila, pak jeho následné dupnutí už určitě ano. Jasně jsem slyšel křupající lebku.

Tomáš s Václavem mezitím jednali jako skvěle sehraný tým, jenže malý šlachovitý Ind, jemuž měli čelit, byl až nečekaně rychlý. Když přímo před ním vojáci překřížili cestu jeden druhému, zombíka to sice rozhodilo, avšak ne natolik, aby aspoň nehrábl po bližším Tomášovi. S úspěchem zachytil jeho rukáv, strhl mladíka k zemi a sám skočil za ním. Uprostřed letu ho však přímo do obličeje zasáhla špička Václavovy těžké boty, což nemrtvého odpálilo zase vzad. Prvotním neúspěchem rozčílený Tomáš byl rázem zpátky na nohách. Sotva stihl jeho přítel dosednout na hrudník sraženého soupeře, už Indovi vrážel do oka svůj vlastní nůž. Úspěšná dvojice zvedla tváře ke zbytku stojící skupiny, ale za svou akci se vytoužené pochvaly nedočkala ani omylem.

„Přestaňte, kurva, zdržovat. Musíme odsad' vypadnout,“ zavrčel Luděk, svírající levačkou Dominičinu paži, aby ji měl stále pod dohledem. Rukou s pistolí mě poté popostrčil vpřed.

Pleskání bosých nohou nemrtvých na asfaltu či mokrém listí nás na jejich příchod včas upozornilo hned dvakrát, a tak jsme stihli zapadnout mezi opuštěné budovy. Pokaždé pak v těch

temných koutech svůj cíl přehlédli, díky čemuž jsme po chvíli mohli nerušeně pokračovat dál. Netrvalo však dlouho, než jsme na jedné otevřené křižovatce narazili na skupinku hned pěti zombíků. Nebylo kam se skrýt, nemohli jsme utéct a bojem bez střelných zbraní bychom proti tolika soupeřům zbytečně riskovali pokousání.

Namířil jsem pistoli ve stejnou chvíli jako Denisa. Přestože zombie krom slabého vrčení či bojovného syčení běžně nevydávají z hrdla žádné hlasitější zvuky, naše souboje s nimi se za úplně tiché označit nedaly. Rovněž tak nešlo nazvat jejich pohyb, při kterém nebrali na nic ohled. Když nejrychlejší z těch zmetků nakopl povalující se zavařovačku u krajnice, ani si toho nevšiml. Zato nám její cinkání po asfaltu a následný třískot rozbíjeného skla o schod vedlejší budovy připadaly jako spuštěný alarm.

Zasáhl jsem dotyčného nad kořen nosu a vyrazil skupince vstříc, aby její likvidace proběhla co nejrychleji. Denisa mě následovala, poté co sama dostala druhého zombíka v pořadí. Bohužel se její střela sesmekla dotyčnému podél spánku a on i po sražení k zemi opět pokračoval vpřed. Než vojanda svou chybu napravila, provětral jsem hlavu ženy, která sprintovala jako třetí, a ona při svém pádu

podrazila nohy zbývajícím dvěma protivníkům. Jak se poté převalovali po zemi, nemohli jsme ani na jednoho přesně zamířit.

Ušel jsem pár kroků vpřed a vůbec mi přitom nedošlo, že se tak zároveň dostávám na úroveň nenápadného bočního průchodu mezi živými ploty dvou rodinných domů po své levé straně. Ta zatracená ulička byla dočista temná a nemrtvou, jež na mě vzápětí zaútočila, jsem do poslední chvíle neviděl. Přesně ve chvíli, kdy má zbraň znovu sykla, aby ukončila existenci předposledního zombíka vpředu, vyletěla podsaditá černoška z temnoty jako raketa. Měla to ke mně pěkně z kopce, tudíž stihla nabrat i slušnou rychlost a její dlouhý skok s nataženými rukama mi nedával šanci k úniku. Stihl jsem tak akorát otočit hlavu a vytřeštit oči na rozevřené čelisti té stvůry. To bylo všechno. Pak zčistajasna zmizela.

Jakmile mi ženiny přerostlé polámané nehty zavadily o tvář, Bagr zombici nabral z boku ramenem. Ona sama ho předtím vůbec nepostřehla, stejně jako já. Proto po něm ani nehmátla. V další sekundě se už rozmázla o silnici dobré dva kroky daleko a válela sudy ještě dalších pár metrů. S neskutečnou úlevou jsem svému obrovskému příteli děkovně kývl a pak vypálil přesnou střelu do spánku vstávající ženy.

Bagr musel s předstihem nějak vycítit nebezpečí a přispěchal mi na pomoc právě včas. Byl jsem jeho dlužníkem. Posledního nemrtvého z původní pětky vyřídila Denisa. Potřebovala k tomu dva výstřely.

„Všichni sem!“ sykl na nás vzápětí rozzuřený Luděk, prolézající spolu s Dominikou skrz díru v plotě po pravé straně. Naše plýtvání municí ho sice žralo, jenže teď musel přednostně zajistit bezpečí pro všechny. Proto také mířil ke staré stodole, zabírající podstatnou část vedlejší zahrady. Byl nejvyšší čas zalézt, než se situace uklidní.

„Lidi, tohle bylo na hovno,“ spustil desátník, jakmile jsme za sebou nahoru na seník vytáhli žebřík a zavřeli poklop. I kdyby nás nějaká oživlá mrtvola viděla prchat do stodoly, tady nahore by určitě nikoho nehledala. Nemluvě o tom, že by se sem ani nedostala. „S takovou k Baltu před začátkem zimy nikdy nedojdeme. Ne, když budete pořád střílet jako zběsilí a každých pár kiláků někam zalezeme.“

Dopálená Denisa si vyzývavě založila ruce na hrudi. „Víš co, šéfe? Ty už s tou svojí věčnou kritikou jdi taky do prdele. Víš sám moc dobře,

že jsme udělali všechno správně. Co po nás teda chceš?“ Luděk nakročil směrem ke vzpurné vojandě. Česká armáda už sice neexistovala, ale pořád byl velitelem téhle jednotky a zasloužil si aspoň nějaký respekt. Na druhou stranu se náš vzájemný vztah za poslední dva roky vyvinul z vojenské roviny spíše do té přátelské a všichni jsme mohli svobodně vyjádřit svůj názor.

„Má pravdu, Ludku,“ podpořil jsem Denisu bez přemýšlení. „Stejně jako ty. Možná to je na hovno, ale nic lepšího se dělat nedá. Těch pět hajzlů mohlo pokousat kohokoliv z nás, a kdyby mi Bagr nekryl záda, bylo vás teď zase o jednoho míň.“ Znovu jsem obrovi děkovně kývl. Denisa se trochu uklidnila, avšak na Ludka má smířlivost dvakrát nezapůsobila. Aspoň svůj hněv ale přesměroval z přátel na celé širé okolí.

„To já přece vím,“ rozhodil odevzdaně rukama, než se otočil k velkému oknu ve štítu budovy. Dřevěná deska zastupující okenici byla pootevřená a klečící Karel u ní hlídal, jestli se k budově náhodou nestahují nemrtví. „Jenže takhle vážně nemůžeme pokračovat. K moři by nám to zabralo čtvrt roku a munice máme sotva na tři dny. Když teda bude klid.“

Poslední větu dodal dost nepřesvědčeně. Stejně tak ani nikdo z nás nevěřil, že bychom

na cestě mohli zažít nějaký pohodový den. To ve světě ožvlých mrtvol možné nebylo.

„Musíme vybrakovat nějaký obchod se zbraňma nebo policejní stanici,“ navrhl Václav, jako kdyby o nic nešlo. Luděk po jeho slovech ani neotočil hlavu od okna.

Zato Tomáš svého přítele okamžitě zpražil. „Chceš dobrovolně vlízt do města? Tak to hodně štěstí, kámo.“ Ironie z těch slov přímo odkapávala. Všichni jsme věděli, jak by něco takového dopadlo. Úprk Prahou nás poučil. Ve městě se zvuky nesly do dálky a člověk tam byl pokaždé hned na ráně. Během chvíle ho mohli nemrtví zahnat do nějaké budovy, což většinou znamenalo definitivní konec.

„Co znova zkusit auta?“

Sotva to Dorian dořekl, schytl od Bagra rázný pohlavek. Já se nepatrně otrásl při vzpomínce na nemrtvý dav, jenž nás krátce po nastartování začal pronásledovat. Zombíků pořád přibývalo. Dokud jsme měli volnou cestu, ani to tolik nevadilo. Pak ovšem vozy zastavila první překážka a my vyvázli jen díky pohádkovému štěstí v podobě dostatečně širokého kanálu. To klaustrofobické plazení mezi potkany bych si rozhodně nechtěl zopakovat.

„Já pořád trvám na tom, že nejlepší by bylo plout po řece,“ hájil své staré stanovisko

Zdeněk, přestože všechny argumenty proti už od nás vyslechl uvnitř krytu v několika různých podáních. Na lodi bychom byli až příliš viditelní.

Zombíci možná plavat neuměli, ale ani se nemohli utopit a české řeky nepatřily zrovna k nejhlubším. Na mnoha místech by k nám snadno pronikli i bez namočení hlavy. Nemluvě o všech těch zavřených jezích, odpálených mostech a tak dále.

„Seš marnej,“ prohlásil jsem otráveně na adresu Zdeňka.

Voják vyzývavě založil ruce v bok. „Tak co navrhu...“

„Držte huby!“ přerušil Luděk rázně kolegovu dopálenou odpověď. „Podívejte se.“

Stále zíral ven z okna a já vzápětí pochopil, proč je najednou tak nervózní.

Bylo tam světlo.

Naše tichá hádka vzala za své stejně rychle, jako začala. V dálce na obloze blikalo několik jasných světél, stále na stejném místě. Teprve po delším pozorování jsme zaregistrovali, že pozvolna klesají až k horizontu, jen aby pak pokračovaly znovu vystoupaly až do oblak.